

i lovgivningen at indføre visse regler om dette spørgsmål er noget betænkeligt, idet behandlingen af ansøgninger fra enlige ægtepar om tildeling af lejlighed bør afpasses efter forholdene i hver enkelt kommune, har udvalget opgivet tanken om i loven at indføre bestemmelser om, at f. eks. en vis procentdel af de ledigblivende lejligheder skal forbeholdes nygifte eller andre enlige ægtepar. Man går imidlertid ud fra, at den praksis, der i den senere tid har været gældende på dette område, fremdeles vil blive opretholdt.

Under samrådene med ministeren har ministeren oplyst, at han ønsker at stille to ændringsforslag til det af ham fremsatte forslag til forlængelse af den midlertidige lejevlovgivning.

Det første af disse forslag går ud på at give ejerne af huse, i hvilke der kun er indrettet 2 lejligheder, hvoraf ejeren bebor den ene, en vis adgang til at opsigte deres lejere, uanset det almindelige forbud mod opsigelse af lejere af lejligheder, der var eller havde været udlejet den 1. september 1939. I mange tilfælde er forholdet mellem ejer og lejer i sådanne huse blevet så spændt, at det ikke vil være urimeligt at give ejeren en adgang til at skifte lejer.

Det foreslås derfor, at kommunalbestyrelsen skal kunne godkende en opsigelse af lejeren. Lovbestemmelsen overlader det helt til kommunalbestyrelsens skøn, hvornår en sådan godkendelse bør meddeles. Man går imidlertid ud fra, at godkendelse kun vil blive meddelt, når kommunalbestyrelsen finder, at ejeren har en betydelig interesse i at få gennemført opsigelsen. Man forudsætter endvidere, at kommunalbestyrelsen, hvor denne skønner det formålstjenligt, gør godkendelsen afhængig af, at ejeren går ind på at udleje den ledigblevne lejlighed til en lejer, der godkendes af kommunalbestyrelsen eller — i kommuner, hvor der findes boliganvisning — af vedkommende boliganvisningsudvalg. Det vil endvidere være rimeligt, at kommunalbestyrelsen sikrer sig, at der ikke i forbindelse med genudlejningen gennemføres en lejeforhøjelse.

Lejerne af lejligheder, der ikke var eller havde været udlejet 1. september 1939, er som bekendt, når bortses fra reglerne i lejevlovsbekendtgørelse nr. 347 af 6. september 1947 §§ 55 og 57 om visse uopsigelsesperioder, ikke beskyttet mod opsigelse. Dette medfører, at disse lejere under den nuværende boligsituation i en række tilfælde under henvisning til opsigelse ved udløbet af de omtalte uopsigelsesperioder har måttet indgå på en betydelig lejeforhøjelse. I tilfælde hvor overenskomst mellem ejer og lejer ikke har kunnet opnås, har lejeren måttet søge at skaffe sig en anden bolig.

For at hindre, at der sker flere opsigelser med påfølgende lejeforhøjelser af de lejere, der ikke er beskyttet af huslejestoppet, agter ministeren at foreslå, at der i forslaget til lov om ændring i lov nr. 54 af 23. marts 1937 om leje, således som denne senere er ændret, som ny § 3 indføres en bestemmelse, hvorefter opsigelser tidligst kan få virkning til 1. april 1950. Med henblik på de allerede foretagne opsigelser agter ministeren endvidere at stille forslag om, at opsigelser, der måtte være afgivet inden lovforslagets ikrafttræden, bliver uden virkning, såfremt lejeren inden 2 uger efter lovens ikrafttræden overfor udlejerens fremsætter skriftligt krav om lejemålets fortsættelse; dette gælder dog ikke, såfremt udlejerens kan godtgøre, at boligen eller lokalet var genudlejet den 25. marts 1949.

Udvalget har efter en drøftelse med ministeren af de pågældende forslag, der findes trykt som bilag til nærværende betænkning, givet sin tilslutning til disse.

Endelig henstiller udvalget til ministeren, at der nedsættes et udvalg med den opgave inden næste rigsdagssamlings begyndelse at udarbejde udkast til en normalkontrakt til brug ved udlejning af beboelseslejligheder, således at udkastet vil kunne autoriseres i henhold til lejelovens § 74.

Det henstilles, at udvalget kommer til at bestå af 3 repræsentanter for grundejerne og 3 repræsentanter for lejerne, 1 repræsentant for de almennyttige boligselskaber, 1 repræsentant for boligministeriet og 1 af ministe-